

de ani, de cât la aglomerări de ómeni. Acéstă lentă consecrațiune a seculilor este care face acele mari nume, deseori batjocorite de contimpurani, tot-d'a-una însă adorate de posteritate. Și astăzi încă puținii suntú cei cari citescú cu înțelegere pe unú Omer, Dante, Shakspeare, toți însă se descoperú cu venerațiune înaintea acestorú colosuri.

Seculií facú adeveratele ovațiuni.

Nu compta câți suntú astăzi în jurulú tée, numeră-i mâni.

DESPRE GENIU. (1)

Orí-ce pasiune este elocuentă; orí-ce omú persuadatú persuadéză; pentruca să mă faci să plângú, trebuie să plângi; entusiasmulú este contagiosú, a ȓisú cine-va.

Ia o femeie și răpește-í copilulú: adună toți retorií pământului, și cređi că vei pute ȓice: *la mórte și aide să dinămú*; ascultă pe muma; de unde vine că ea a găsitú strigări, lacrimi, ce te induioșeză și te facú a-ți căde sentința din mână? S'a vorbitú ca de unú lucru miraculosú despre elocința lui Cicerone și clementa lui Cesarú; dacá Cicerone ar fi fostú părintele lui Ligarius, ce s'arú fi ȓisú? Că nimicú nu era mai simplu. Și inadevărú, este unú limbagiú ce nu încelá delocú, pe care lú înțelegú toți ómenii, și care este datú tuturorora, acesta é limbagiulú pasiunilorú mari, a evenimentelorú mari, *sunt lacrymae rerum*; suntú momente cândú tóte inimile se înțelegú, când Istraellú se redică ca unú singurú omú. — Ce este elocința? ȓice Demostene: Acțiunea, acțiunea și încă odatá acțiunea. — Inșă în moralá ca și în físică, pentruca să imprimámú miscare altuia, trebuie să o posedámú noi însine. Cum se comunicá? Acésta-í o chestiune ce vine de susú; pentru noi e destulú că lucrurile se petrecú astfelú. Voesci să misci, fii miscatú; plângi și vei scóte lacrimi; este unú cercú unde totulú te stränge și de unde nu poți eși. Și inadevărú, vė întrebú, la ce ne ar fi servitú darulú de a ne comunica ideile, dacá, ca

(1) După V. Hugo.